

det Krav, som maa opfyldes, naar der skal være Tale om Imødekommen, nemlig at man med Hensyn til Beskyttelsen hverken gaar 20 pCt. ned eller 20 pCt. op, men enes om i det hele og store at blive staaende ved omtrent samme Beskyttelse, som vi hidtil have haft. Ved at sende et saadant Forslag ned har Landstinget vist Imødekommen, og Folketinget viser nu som før sin Mangel paa Imødekommen ved som Svar paa dette Forslag at sende op i Landstinget uforandret et Forslag, som man der en Gang har sagt, at man ikke kan gaa ind paa, og hvis Vedtagelse derfor kun vil kunne vanskeliggøre at faa denne Sag ført videre i Øjeblikket, hvorfor jeg da ogsaa for mit Vedkommende skal fraraade, at man vedtager dette Ændringsforslag.

Finansministeren (Hørring): Det Ændringsforslag, som er stillet af det ærede Flertal i Udvalget, gaar jo ud paa at føre Lovforslaget tilbage til den Skikkelse, i hvilken det blev vedtaget af det høje Ting her ved tredje Behandling den 24de April 1897. Jeg betragter dette Standpunkt, som Flertallet i Udvalget saaledes har indtaget, for mere at være af formel Beskaffenhed; det er ikke — for at bruge det samme Udtryk, som blev benyttet af det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds (Neergaard) — et Ultimatum, som saaledes udstedes fra Flertallets Side, det er ingen Erklæring om, at det skal bero herved, ved den Affattelse, som Lovforslaget saaledes ventelig faar ved Afstemningen her i Dag. Men bag ved den Vedtagelse, som saaledes vil komme, ligger der et Ønske om at faa denne Sag fremmet gennem yderligere Forhandlinger, og altsaa ogsaa en Vilje til at forhandle yderligere paa Lovforslagets Vej, som nu er tilbage. Jeg finder derfor ingen Grund til at komme nærmere ind paa de Betragtninger af mere eller mindre Almindelighed, som er blevne gjorte gældende fra forskellig Side her i Salen i Dag, og jeg kan derfor indskrænke mig til nogle ganske korte Bemærkninger med Hensyn til en enkelt Udtalelse i den foreliggende Betænkning. Det er Udtalelsen angaaende Kompensationen. Det hedder herom i Betænkningen: „Med Hensyn til Kompensationsspørgsmaalet gentager Udvalgets Flertal den i Betænkningen af 1897 afgivne Erklæring. Finansministeren erklærede den Gang, at han kunde gaa med til en Nedgang af 1½ Mill. Kr. uden Kompensation, medens Udvalget erkendte Nødvendigheden af at skaffe Stats-

kassen Erstatning for den væsentlige Del af det øvrige Indtægtsstab.“ Jeg er selvfølgelig meget tilfreds med, at denne Erklæring, som tidligere fremkom fra det høje Tings Flertal om, at det er villigt til at give Kompensation for en Del af Indtægtstabet, saaledes som det maatte resultere af en Vedtagelse af Toldloven, nu gentages. Det er jo noget, som ikke kan siges for ofte, at man herved i det høje Ting er villig til at drøfte Kompensationsspørgsmaalet og til at gaa med til en Kompensation. Naar det nu her har antaget en bestemtere Skikkelse, idet man har henvist til, at den daværende Finansminister har erklæret at kunne lade et Beløb af indtil 1½ Mill. Kr. forblive udækket, skal jeg hertil sige, at jeg kan holde mig til denne Erklæring fra min ærede Formand, vel at mærke, naar man saa ogsaa for den øvrige Del af Indtægtstabet faar Erstatning og fyldestgørende Erstatning, ikke for den væsentlige Del af Resten af Indtægtstabet, men for *hele* Indtægtstabet, bortset jo fra de tidligere nævnte 1½ Mill. Kr. Men jeg maa selvfølgelig beklage, at man ved Siden af at gentage denne tidligere Erklæring om Villighed til at give Kompensation ikke endnu har kunnet naa videre, end at det store Spørgsmaal om, hvorledes Kompensationen skal gives, staar ubesvaret fra det høje Tings Side, med andre Ord, at Spørgsmaalet om den Skabne, som det af Regeringen fremsatte Lovforslag om en Forhøjelse af Brændevinsbrændingsafgiften vil faa her i dette høje Ting, endnu er ganske uløst. Der er intet Svar kommet paa, om det høje Ting her vil være villigt til at gaa med til at give Kompensation gennem en Forhøjelse af Brændevinsafgiften. Jeg tror, det vilde have været heldigt, om man her i Tinget var gaaet med til at sende Lovforslaget om Brændevinsbrændingsafgiften op i Landstinget, om det saa kun var med en nok saa ringe Forhøjelse af den nu bestaaende Afgift, naar man blot vilde give Kompensation for en væsentlig Del af det Indtægtstab, en Toldlov vil føre med sig, saaledes at der dog var et Minimum, som man havde været villig til at søge dækket gennem en Forhøjelse af Brændevinsbrændingsafgiften. Kunde man kun have enedes om at faa et Udtryk for dette, gennem en Bestemmelse i Lovforslaget om en forhøjet Brændevinsbrændingsafgift, som sagt blot med et saadant Minimum som det, der her er Tale om, og saa have sendt dette Lovforslag op i Landstinget, vilde man derved have opnaaet, at alle fire Love ved-